

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02753/20-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí povinného subjektu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518 o částečném odmítnutí žádosti č. j. VZP-20-03304141Z721 ze dne 3. 8. 2020 se na základě odvolání žadatelky o informace paní [REDAKCE]

[REDAKCE], zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění

I.

Žadatelka o informace, [REDAKCE] (dále jen „žadatelka“) požádala dne 28.4.2020 Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518 (dále také jen „povinný subjekt“ či „VZP“), o poskytnutí informací, které se týkaly závěrečných ročních vyúčtování u níže uvedených poskytovatelů zdravotních služeb:

- Fakultní nemocnice v Motole, IČ: 00064203, se sídlem V Úvalu 84, 150 00 Praha 5;
- Fakultní nemocnice Plzeň, IČ: 00669806, se sídlem Edwarda Beneše 1128/13, 305 99 Plzeň-Bory;
- Fakultní nemocnice Brno, IČ: 65269705 se sídlem Jihlavská 20, Brno;
- Všeobecná fakultní nemocnice v Praze, IČ: 00064165, se sídlem U Nemocnice 499/2, 128 08 Praha 2;
- Fakultní nemocnice u Svaté Anny, IČ: 00159816, se sídlem Pekařská 53, 656 91 Brno;
- Nemocnice Na Homolce, IČ: 00023884, se sídlem Roentgenova 37/2, 150 30 Praha 5;

- Nemocnice Jihlava, příspěvková organizace, IČ: 00090638, se sídlem Vrchlického 59, 586 33 Jihlava;
- Fakultní nemocnice Hradec Králové, IČ: 00179906, se sídlem Sokolská 581, 500 05 Hradec Králové;
- Fakultní nemocnice Ostrava, IČ: 00843989, se sídlem 17.listopadu 1790/5, 708 52 Ostrava Poruba;
- Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, IČ: 00064173, se sídlem Šrobárova 1150/50, 100 34 Praha 10;
- Thomayerova nemocnice, IČ: 00064190, se sídlem Vídeňská 800, 140 59 Praha 4 Krč;
- Nemocnice Na Bulovce, IČ: 00064211, se sídlem Budínova 67/2, 180 81 Praha 8 Libeň;
- Fakultní nemocnice Olomouc, IČ: 00098892, se sídlem I. P. Pavlova 185/6, 779 00 Olomouc;
- Krajská nemocnice Liberec, a.s., IČ: 27283933, se sídlem Husova 357/10, 460 63 Liberec;
- Nemocnice České Budějovice, IČ: 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice;
- Krajská nemocnice T. Bati, a.s., IČ: 27661989, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 600, 762 75 Zlín;
- Krajská zdravotní, a.s., IČ: 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 11 Ústí nad Labem.

Žadatelka požadovala údaje o vyúčtování za období od 1.1.2008 do 31.12.2017, byla-li taková vyúčtování ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům vyhotovena a dále, kdy konkrétně bylo požadováno poskytnutí závěrečných ročních vyúčtování (Vyúčtování úhrad za zdravotní služby) ve smyslu zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v takové podobě, v jaké byla tato vyúčtování zasílána jednotlivým výše vyjmenovaným poskytovatelům zdravotních služeb.

Povinný subjekt dne 12. 5. 2020 vyrozuměl žadatelku o prodloužení lhůty k vyřízení informace v souladu s ustanovením § 14 odst. 7 písm. a), b) a c) zákona č. 106/1999 Sb. Dne 25. 5. 2020 zaslal povinný subjekt žadatelce oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a to ve výši 16 500,- Kč. Žadatelce byl zároveň poslán vzorový výstup s popisem konkrétní struktury zpracovaných informací.

Žadatelka požadovanou částku ve stanovené lhůtě uhradila a povinný subjekt jí dne 11. 6. 2020 poskytl odpovědi na zasláné dotazy.

Žadatelka dne 11. 6. 2020 podala v souladu s § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace. Žadatelka ve své stížnosti uvádí, že poskytnuté informace nejsou svým rozsahem informací, kterou požadovala. Žadatelka cituje svoji žádost ze dne 28. 4. 2020, kdy je přesvědčena o tom, že jasně formulovala svoji žádost i konkrétní dokumenty, o které povinný subjekt žádá – a to vyúčtování úhrad za zdravotní služby, které VZP každoročně zasílá jednotlivým poskytovatelům zdravotních služeb a na jejichž základě jsou poskytovatelům po případných námitkových řízeních zasílány nedoplatky na zdravotních službách, či je poskytovateli vrácen přeplatek. Vzhledem k tomu, že i přes opakované upřesnění požadované informace

poskytnuty nebyly, podala stížnost a žádá, aby jí byly požadované informace poskytnuty v jí uvedené formě.

Povinný subjekt postoupil stížnost Úřadu dne 25. 6. 2020. S ohledem na žádost žadatelky oslovil povinný subjekt dotčené poskytovatele zdravotních služeb, zda s poskytnutím informace žadatelce souhlasí. 15 ze 17 oslovených subjektů vyjádřilo nesouhlas s poskytnutím požadovaných informací, a to s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb, tedy z důvodu ochrany obchodního tajemství. v návaznosti na ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. VZP ČR na základě vyjádření dotčených subjektů vyhodnotila, že *by mohlo dojít* poskytnutím informací v požadované formě do zásahu práv souvisejících s obchodním tajemstvím. S ohledem na tuto skutečnost, ale i s ohledem na případnou odpovědnost povinného subjektu spojenou s narušením ochrany obchodního tajemství, byly poskytnuty informace ve formě, kterou žadatelka napadá.

Úřad rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. UOOU-02753/20-2, a přikázal povinnému subjektu, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žadatelčinu žádost vyřídil, neboť poskytnuté informace nebyly kompletní.

Povinný subjekt o žádosti rozhodl znovu dne 3. 8. 2020, č. j. VZP-20-03304141-Z721, kdy informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat pro jejich kvantifikaci u závěrečných ročních vyúčtování za období let 2014 – 2018 u žadatelkou v žádosti uvedených poskytovatelů zdravotních služeb odmítl poskytnout. Žadatelka proti rozhodnutí povinného subjektu podala dne 6. 8. 2020 odvolání, které povinný subjekt postoupil Úřadu dne 20. 8. 2020.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Svojí příslušností pro vedení řízení o stížnosti, a tedy i řízení o odvolání se již Úřad zabýval v rozhodnutí o stížnosti č.j. UOOU-02753/20-2 ze dne 10. 7. 2020, na které v této otázce odkazuje. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle platné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ust. § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad.

Žadatelka uplatnila v odvolání tyto konkrétní námítky:

- A) Žadatelka namítá, že pouhé označení požadovaných informací za obchodní tajemství, ze strany jejich vlastníka, je nedostatečné. Žadatelka nesouhlasí s tvrzením, že požadované informace naplňují definici obchodního tajemství, když sama VZP v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020, č. j. VZP-20-03304141-Z721 uvádí, že dotčení poskytovatelé zdravotních služeb, které VZP oslovila, označily požadované informace *povětšinou* za obchodní tajemství. Žadatelka namítá, že z této formulace vyplývá, že někteří povinným subjektem oslovení poskytovatelé zdravotních služeb požadované informace za obchodní tajemství nepovažují.
- B) Žadatelka uvádí, že pojišťovny jsou povinny zveřejňovat smlouvy, což dokládá odkazem na dvě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 12 Cad 11/2007-84 a ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Ad 25/2011-35. Žadatelka dále odkazuje k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57, z něhož výše uvedená rozhodnutí Městského soudu v Praze vycházejí. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku uvedl, že systém veřejného zdravotního pojištění je založen na povinném pojišťovacím principu. Vybrané platby na pojistném jsou přerozdělovány jednotlivým zdravotním pojišťovnám, které tyto finanční prostředky použijí na úhradu plateb za poskytnutou zdravotní péči. Nejvyšší správní soud došel k závěru, že v tomto případě jde o veřejné prostředky, které jsou určeny k úhradám zdravotní péče, která je veřejnou službou. Při posuzování omezení případně neposkytnutí informace je pak třeba vycházet z povahy prostředků, které v systému veřejného zdravotního pojištění obíhají. Žadatelka dále namítá, že s poukazem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, je „*odkaz na ochranu majetkových poměrů nebo obchodního tajemství nepřipadný*“. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku konstatoval, že v případě informací o uskutečněných platbách za úhrady za poskytnutou zdravotní péči se o obchodní tajemství nejedná. Žadatelka dále namítá, že i kdyby požadované informace podléhaly obchodnímu tajemství, vztahovala by se na ně výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.
- C) Žadatelka namítá, že postup povinného subjektu byl protizákonný, když si nejprve za poskytnutí informace nechal zaplatit a následně žadatelku informoval, že jí tato informace nebude poskytnuta. Žadatelka dále doplňuje, že s podobným dotazem oslovila i ostatní pojišťovny v ČR a ty jí tyto informace poskytly.

Úřad k výše uvedeným námitkám uvádí následující:

Ad A) Úřad shledává tuto žadatelčinu námitku jako důvodnou. Úřad konstatuje, že povinný subjekt odůvodnil naplnění definičních znaků obchodního tajemství dle ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, u odmítnutých informací vágně a prakticky se omezil na pouhé konstatování, že požadovaný údaj kritérium splňuje. Žadatelce lze přisvědčit v tom, že prosté označení informace za obchodní tajemství nepostačuje. Povinný subjekt má při posuzování požadované informace posoudit a následně zdůvodnit, zda tato informace kumulativně naplňuje všech šest definičních znaků obchodního tajemství dle příslušného ustanovení. V obecné rovině lze podpůrně odkázat k bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 As 155/2015–197, byť se rozsudek týkal jiné než nyní projednávané věci. „Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.“

K dostatečnému zdůvodnění všech znaků obchodního tajemství lze též podpůrně odkázat na komentářovou literaturu. Dle komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ustanovení § 504 „používá pro vymezení institutu obchodního tajemství šest definičních znaků. Tyto definiční znaky musí být splněny současně (kumulativně), pouze v takovém případě se jedná o obchodní tajemství a pouze pokud jsou všechny znaky naplněny (zejména jde o požadavek „zajišťování utajení“), trvá jeho ochrana (NS 29 Odo 396/2002). Pokud některý z uvedených definičních znaků zanikne, přestává být příslušná skutečnost obchodním tajemstvím ex lege.“ [srov. Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654). Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1782, dostupné i na www.beck-online.cz]. Z výše uvedeného vyplývá, že obchodní tajemství je objektivní skutečností, tj. za obchodní tajemství nelze označit vše, co tak označí vlastník, nebo některá ze smluvních stran. K obdobnému závěru dospěli i autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím, kteří uvádějí následující: „Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 27/2007-87 a č. j. 7 As 24/2007-106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. **Odůvodnění totiž nelze učinit paušálně pouhým odkazem na ustanovení § 504 ObčZ, popř. § 17 ObchZ, případně doplněné konstatováním, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění výše zmíněných „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (nepochybně jde o projev vůle určité skutečnosti utajovat, přičemž literatura považuje takové ujednání v závislosti na okolnostech rovněž za možný dostatečný projev zajištění takového utajení, srov. Štenglová, I. a kol., s. 21), nikoli však jako skutečnost, která by sama o sobě umožnila odmítnout poskytnutí požadovaných informací. V této souvislosti lze kromě citované judikatury poukázat na legislativní změnu komentovaného ustanovení provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jímž byla dosavadní dikce**

tohoto ustanovení („Pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne.“) novelizována do současné podoby („Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, ...“). Tato změna byla motivována právě snahou znemožnit povinným subjektům ztížení přístupu k informacím označením určité informace za obchodní tajemství a přizpůsobit tak dikci zákona skutečnosti, že odmítnout poskytnutí informace lze pouze v situaci, že tato informace skutečně je obchodním tajemstvím, tj. odpovídá legálnímu pojmovému vymezení. **Nedostojí-li povinný subjekt uvedeným požadavkům, bude jím vydané rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace, kterým se snažil chránit obchodní tajemství, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.** (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 465 - 466).

Úřad dále konstatuje, že povinný subjekt zároveň nezávažil možnost, zda na požadované informace nedopadá výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad na základě vlastního šetření shledal, že minimálně v případě dvou povinným subjektem oslovených poskytovatelů zdravotních služeb, kteří požadované informace za obchodní tajemství nepovažují, měl povinný subjekt zvážit jejich poskytnutí. Povinný subjekt měl zároveň provést úvahu, zda se i v případě ostatních poskytovatelů zdravotní péče nejedná např. o příspěvkové organizace financované převážně z veřejného rozpočtu, přičemž na požadované informace o úhradách právě těmto poskytovatelům se vztahuje ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatelce lze přisvědčit v tom, že povinný subjekt se měl na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57 zabývat i povahou finančních prostředků, jichž se žadatelčin dotaz týkal a měl zvážit, zda se na část požadovaných informací nevztahuje ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad nicméně shledal, že závěry Nejvyššího správního soudu výše uvedeného rozsudku nevyklučují možnost, aby povinný subjekt v rámci vyřizování žádosti přezkoumal, zda se na některé z požadovaných informací, dotýkající se soukromých poskytovatelů zdravotních služeb (např. akciových společností), nevztahuje ochrana obchodního tajemství v souladu s předposlední větou ust. § 17 odst. 9 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že se na část informací skutečně vztahuje ochrana obchodního tajemství, je třeba, aby svůj závěr řádně odůvodnil. Nadto Úřad konstatuje, že v případě dotčených, soukromých poskytovatelů zdravotních služeb se poskytnutí informací v souladu s ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/ 1999 Sb. může dotýkat pouze údajů o rozsahu a příjemci veřejných prostředků (resp. o podmínkách a účelu) a na žadatelkou požadované informace o „způsobu výpočtu a detailu vstupních dat“ tak výjimka z výše uvedeného ustanovení dopadat nemusí (s odkazem na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.), resp. by poskytnutím požadované informace třetím stranám mohlo dojít k zásahu do jejich práv. Výše uvedené ustanovení správního řádu sice připouští možnost zásahu do těchto práv, ale pouze a jen za podmínek, které stanoví zákon a v rozsahu nezbytném.

Ad B) Tato námitka je částečně důvodná. Povinnost VZP zveřejňovat smlouvy vyplývá z ust. §17 odst. 9 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění. Tuto skutečnost však povinný subjekt v předmětném rozhodnutí nerozporuje, neboť smlouvy, které podléhají uveřejnění dle ust. § 17 odst. 9 zákona o veřejném zdravotním pojištění, jsou zdravotními

pojišťovny publikovány v souladu s předposlední větou výše uvedeného ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění, tj. z textu smlouvy jsou vyloučeny ty údaje, které podléhají ochraně podle jiných právních předpisů. Žadatelkou odkazovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze jsou tak pro nyní posuzovanou věc nepříhodná. Žadatelce lze ovšem přisvědčit v tom, že povinný subjekt se měl ve svém rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ze dne 3. 8. 2020, č. j. VZP-20-03304141Z721 zabývat tím, zda na některé poskytovatele zdravotní péče, které žadatelka uvedla ve své žádosti, nedopadá ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a své závěry měl povinný subjekt řádně odůvodnit.

Ad C) Tato námitka je nedůvodná. Povinný subjekt v oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací ze dne 25. 5. 2020, sp. zn. VZP-20-02286695-Z721 (I/89/20) informoval žadatelku o tom, že jí budou poskytnuty informace o produkčních ukazatelích u jednotlivých poskytovatelů zdravotnických služeb ve struktuře: IČZ, Název IČZ, typ péče, produkční ukazatele za žadatelkou požadované období. Žadatelka si tak mohla učinit zcela konkrétní představu, které údaje jí povinný subjekt po zaplacení požadované částky poskytne. Z výše uvedeného vyplývá, že postup povinného subjektu byl v souladu s ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a Úřad shledal, že nebyl nezákonný.

III.

Nadřízený orgán v daném případě na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy. Konkrétně se povinný subjekt nedostatečně vypořádal s tím, zda jsou skutečně naplněny podmínky pro neposkytnutí části požadované informace dle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a zda na požadované informace nedopadá alespoň v některých případech výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt tak v rámci nového řízení znovu posoudí povahu požadovaných informací, a to též ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům, přičemž zváží, zda informace nelze poskytnout. Pokud dojde k závěru, že informace (některé nebo všechny) požívají právní ochrany, své rozhodnutí důkladně zdůvodní, a to ve vazbě na konkrétní důvod pro odepření poskytnutí informací. Zároveň zohlední též postoj samotných dotčených poskytovatelů zdravotních služeb.

Úřad posoudil, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tedy k tomu, aby povinnému subjektu nařídil informace poskytnout tak, jak požaduje žadatelka. Uvedený postup lze uplatnit v případě, že bude plně vyhověno žádosti žadatele o informace. V daném případě však Úřad dospěl k závěru, že na základě jemu dostupných podkladů není možné posoudit, zda lze žadateli poskytnout všechny požadované informace či zda část požadovaných informací bude ze zákonných důvodů odmítnuta. Úřadu v rámci odvolacího řízení nad rámec výše uvedeného nebyly postoupeny informace, které jsou předmětem žádosti, z tohoto důvodu nebylo možné objektivně posoudit existenci zákonných důvodů pro jejich (částečné) odmítnutí. S ohledem na tuto skutečnost Úřad vyhodnotil, že nejsou splněny zákonné podmínky pro postup dle uvedeného ustanovení, a to nařízení informace poskytnout v rozsahu požadovaném žadatelem o informace.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 31. srpna 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Monika Bendová
vedoucí odd. přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, ID DS: i48ae3q